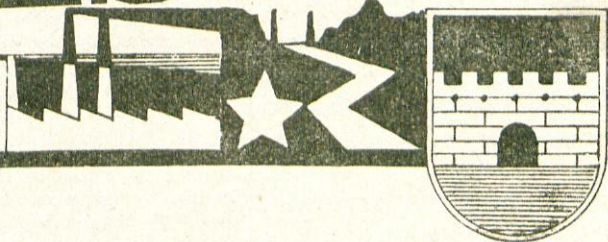

TRŽIŠKI VESTNIK

LETO IV.

Tržič 15. februarja 1955.

St. 4

Veliko potovanje predsednika Tita je končano

Pretekli petek dopoldne je predsednik Tito v reškem prišanišču zopet stopil na domača tla. S tem je bilo njegovo veliko potovanje končano.

Ce imenujemo to potovanje veliko, ne mislimo pri tem toliko na 15.000 kilometrov, ki jih je prepotoval, in na 73 dni, kolikor je to potovanje trajalo, temveč ga imenujemo veliko potovanje zaradi njegove pomembnosti ne le za nas same, temveč za ves svet.

Kaj je napotilo našega predsednika, da se je podal na tako dolgo pot? To je velika ideja, ki jo naš predsednik in z njim vred vse jugoslovansko ljudstvo, pa tudi vse svobodoljubno človeštvo goji v svojih srcih že dolgo časa, zdaj pa je končno napočil čas, ko naj bi bila uresničena v čim večjem številu narodov in držav. Morda je napočil celo skrajni čas, kajti mnogim državnikom menda prva in druga svetovna vojna še nista bili dovolj in bi si želeli še tretje, še groznejše. Formirajo se tabori, od katerih noben ne bo nič popustiti, od katerih vsak se boji, da bi nasprotni tabor ne postal močnejši, se zato oborožuje in pripravlja »za vsak primer«. Napetost med njima raste in zadostuje le iskrica, pa se lahko zaneti nov svetovni požar.

In mi? Ali snujemo svoj, tretji tabor? Ne! Ideja, ki smo jo imeli v mislih zgoraj, je nekaj čisto drugega. To je ideja o nezavisnosti vseh posameznih držav, majhnih in velikih, in ideja o čim globljem sodelovanju vseh držav na gospodarskem in kulturnem področju — v korist vsake posamezne izmed njih in v korist vsega človeštva.

Ta ideja ni niti tako osamljena, kot bi se zdela na prvi pogled človeku, ki v strahu in upu spremlja le nevarni diplomatski boj med obema današnjima velikima taboroma. Razen nas se v svetu še države, ki so se podobne kot naša z lastno krvjo končno le izvile iz stoletnih spon suženjstva in ki si danes nič drugega ne žele kot mirnega sožitja med državami, da bi tako njihovo ljudstvo lahko tembolj razvijalo svoje moči za gospodarski razcvet svoje dežele in se tako izkopal iz revščine in zaostalosti.

Taki državi sta Indija in Burma in njima je veljal obisk našega predsednika. Spoznati voditelje njihovih držav, spoznati tamkajšnja ljudstva, spoznati njihove žilave napore za svojo srečo, spoznati vse to čisto od blizu, to je bil prvi namen

predsednikovega potovanja. Dobro poznavanje razmer v prijateljski državi je pač prvi pogoj za uspešno sodelovanje. Sodelovanje, čim globlje sodelovanje, to pa je bila in je glavna predsednikova in naša želja, pa tudi želja Indijcev in Burmancev. Sodelovanje naprej v popularizaciji vzvišene ideje miru in sožitja med državami, ideje, ki ni proti nikomur naperjena, hoče pa vsemu svetu dobro, potem pa sodelovanje v prijateljskem izmenjavanju gospodarskih in kulturnih dobrin v korist vsaki izmed sodelujočih držav.

Velikostni sprejemi, s katerimi so našega predsednika, kot smo brali v časopisih, slišali v

radiu in tudi videli na filmskem platnu, ves čas njegovega bivanja v Aziji sprejemali voditelji indijskega in burmanskega ljudstva in ti ljudstvi sami, so nam zgovoren dokaz, da so med nami vzpostavljene najpristrčneje vezi na temelju enakih pogledov na mednarodno politiko in iskrenega medsebojnega prijateljstva.

Ko je predsednik Tito spet med nami, smo veseli njegove srečne vrnitve, obenem nas pa navdaja ponos, da je z njegovim velikim potovanjem spet zrasel ugled naše nove Jugoslavije v svetu. Ta naša država, ki je na globusu komaj opazna, je po predsednikovem obisku v Indiji in Burmi posta-

la velika zdaj tudi v očeh indijskega in burmanskega ljudstva, velika ne po svoji površini, temveč po svojem vztrajnem boju za neodvisnost, za gospodarsko rast znotraj nje, predvsem pa po nesebičnem boju za zmago ideje o mirnem sožitju držav vsega sveta.

To je nesporni uspeh predsednikovega obiska azijskim državam, ki je že zdaj viden in se kaže med drugim tudi v nadaljnjih povabilih na obisk v Egipt in Francijo, še večji uspehi predsednikovega potovanja pa se bodo pokazali v bodočnosti, ko bodo dozoreli sadovi razgovorov, ki so jih imeli državniki vseh treh držav. Zato smo lahko samo hvaležni našemu predsedniku, ki je s takim uspehom opravil to svoje veliko potovanje.

Albin Grajzer proglašen za narodnega heroja

Množici narodnih herojev, ki nam jih je dala narodno-osvobodilna vojna in ljudska revolucija, se je pridružil tudi pok. Albin Grajzer, borec za pravice delovnega ljudstva.

Ceprav po rojstvu ni bil Tržičan (rodil se je 25. februarja 1922 v Smledniku), ga vendar štejemo za Tržičana, saj je svojo mladost preživel v našem kraju. Njegova mlada leta so bila še posebno težka. Očeta ni nikoli poznal, ker mu je umrl mesec dni pred njegovim rojstvom. Mati, skromna delavka, se je z njim in mlajšim bratom (ki je tudi padel v partizanih), preselila v Tržič ter s skromnim zaslužkom kot predilniška delavka preživljala obe siroti. Ko je bilo Albinu 5 let, mu je umrla še mati. Obeh sirot se je tedaj usmili njuna teta Marija Peharc, ki danes stanuje v Tržiču, Koroška cesta 30. Čeprav je sama imela številno družino, jima je bila skrbna krušna mati. Skrbela je zanju ter omogočila, da se je Albin po končani osnovni šoli izučil za mizarja. Težko proletarsko življenje je v mladem fantu pustilo globoke sledove. Postal je borec za pravice delovnega ljudstva. Ko so fašisti okupirali našo domovino, je mladi Grajzar, ki je bil tedaj zaposlen v Polju pri Ljubljani, sledil klicu Partije in ogrožene domovine in odšel leta 1941 v partizane, da bi se s puško v roki boril za svobodo domovine in ljudstva. Bil je hraber in požrtvovalen borec, toda osvoboditve ni dočkal. Leta 1944 je padel nekje na Dolenjskem.

Njegova življenjska pot je bila sicer kratka, toda polna borb in zaključila se je z žrtvijo mladega življenja za ideale, za katere se je ves čas navduševal.

8. februarja letos dopoldne je bila na domu pri Peharčevi mami (tiste dni je bila bolna) — skromna, toda tembolj prisrčna in pomembna slovesnost. Posebna deputacija, ki so jo sestavljali predsednik mestnega občinskega odbora ZB tov. Jagodič Franc — Krstan, tajnik tega odbora tov. Roblek Jože, sekretar mestnega komiteja ZKS tovariš Horvatič Rudi in sekretar mestnega občinskega odbora SZDL

tov. Drobnič Vido, je izročila Mariji Peharc umetniško izdelano listino o proglasitvi Albina Grajzarja za narodnega heroja.

Tržičani smo ponosni, da je izšel iz naše sredine narodni heroj. Njegovi krušni materi pa vsa naša zahvala za skrb, ki mu jo je izkazala v njegovi mladosti, da ga je pravilno vzgojila, zlasti, ko mu je vcepila globoko ljubezen do domovine in delovnega ljudstva, za kar je Albin žrtvoval tudi svoje mlado življenje.

Narodnemu heroju Grajzarju Albinu — slava!

SZDL je začela s sestanki

Ker se bližajo zbori volivcev, je Socialistična zveza delovnega ljudstva začela po četrtih sklicevati sestanke kot pripravo na zbere volivcev. Prvi tak sestanek je imela pretekli petek III. mestna četrt v osnovni šoli.

Od zadnjih dogodkov je bil na sporedu sestanek predvsem razgovor o pomenu potovanja tov. predsednika Tita v Indijo in Burmo. Člani SZDL so se seznanili z značajem tega potovanja in njegovo važnostjo za bodoče medsebojno sodelovanje.

Od notranjih zadev pa je bila posebno važna razprava o bodočih občinah, ki bodo nanje prenesene nove važne kompetence v upravljanju svojega teritorija. V pripravi je statut nove občine, o katerem bodo imeli priliko povedati svoje

mišljenje tudi volivci sami na bodočih zborih volivcev. Zato je prav, da je sestanek tudi na to pripravil člane SZDL.

Naslednja trenutno važna zadeva je širjenje knjig Prešernove družbe, za katero so se člani III. četrti z vso resnostjo zavzeli. Ne dvomimo, da bodo zlasti člani SZDL v blažnji bodočnosti, ko bodo poverjeniki zbirali naročnike, storili svojo dolžnost.

Sledila je še vrsta perečih vprašanj, ki so jih sprožili člani sami. Le-ti se zavzemajo za večjo kontrolo potrošnikov nad poslovanjem v trgovskih podjetjih, zlasti pa jih nenehno zanimala stanovanjsko vprašanje.

Sestanek je bil v primeru s sestanki po drugih četrtih kar dobro obiskan, vendar pa je desetodstotna udeležba vsekakor še premajhna.

Uradni odloki LOMO

Na predlog komisije za družbeni plan in proračun pri LOMO Tržič je ljudski odbor mestne občine Tržič na podlagi 11. točke 78. člena zakona o ljudskih odborih mest in mestnih občin (Uradni list LRS, št. 19/52) na seji dne 22. septembra 1954 sprejel:

ODLOK o spremembah in dopolnitvah proračuna LOMO Tržič za leto 1954

I

Na podlagi ustvarjenih sredstev v I. polletju 1954 in na podlagi predvidene letne izvršitve družbenega plana mestne občine Tržič se spremeni proračun, kakor sledi:

Dohodki	Prvotni proračun	Dodatni proračun	Skupaj
1. del: dohodki iz gospodarstva: dohodki za leto 1953	27,963.000	7,648.000	35,611.000
dohodki za leto 1954	76,519.000	26,006.000	102,525.000
2. del: dohodki od prebivalstva	5,770.000	30.000	5,800.000
3. del: dohodki urad. in ustanov	300.000	50.000	350.000
4. del: razni dohodki	648.000	2,325.000	2,973.000
5. del: presežek dohodkov iz leta 1953	2,500.000	—	2,500.000
Skupaj dohodki	113,700.000	36,059.000	149,759.000

Izdatki	Prvotni proračun	Dodatni proračun	Skupaj
3. del: investicije	67,700.000	33,059.000	100,759.000
4. del: prosveta in ljud. kultura	20,547.000	2,000.000	22,547.000
5. del: socialna zdravst. zaščita	11,610.000	750.000	12,360.000
8. del: državna uprava	12,843.000	250.000	13,093.000
9. del: proračunska rezerva	1,000.000	—	1,000.000
Skupaj izdatki	113,700.000	36,059.000	149,759.000

II

Ta odlok velja od dneva objave v »Uradnem listu LRS«, uporablja pa se od 1. jan. 1954 dalje.

St. 135-1350/26

Tržič, dne 22. sept. 1954.

Predsednik LO MO:
Lovro Cerar l. r.

Na podlagi drugega odstavka 23. člena in 78. in 117. člena zakona o ljudskih odborih mest in mestnih občin (Uradni list LRS, št. 19-90/52 in 57. člena uredbe o gostinskih podjetjih in gostiščih (Uradni list FLRJ, številka 6-63/54) je ljudski odbor mestne občine Tržič na seji dne 13. oktobra 1954 sprejel:

ODLOK

o opravljanju gostinskih storitev izven poslovnih prostorov gostinskih podjetij in gostišč v mestni občini Tržič.

1. člen

Za opravljanje gostinskih storitev izven poslovnih prostorov gostinskih podjetij in gostišč (na veselicah, prireditvah, zborovanjih in podobno, na ulicah in prometnih krajih) je potrebno dovoljenje.

Dovoljenje se izda samo za strežbo z jedačo in pijačo in le za določen čas, največ pa za čas trajanja prireditve, zaradi katere je izdano dovoljenje.

Tajništvo sveta za gospodarstvo lahko predpiše ob izdaji dovoljenja izpolnitev določenih higienskih, sanitarnih in drugih pogojev v zvezi s kulturno potrebo in, da dovoljenje ne izda, če prosilec ne daje zadostnega poročila, da bodo ti pogoji izpolnjeni.

2. člen

Dovoljenje po 1. členu izda tajništvo sveta za gospodarstvo LOMO Tržič na podlagi pismene prošnje gospodarskim ali družbenim organizacijam, ki nameravajo opravljati take storitve izven poslovnih prostorov, in sicer po zaslišanju okr. gostinske zbornice. Prošnja mora obsegati utemeljitev in priimek in ime vodeče osebe.

3. člen

Opravljanje gostinskih storitev izven poslovnih prostorov se lahko izvaja le ob zavarovanju vseh higienskih in zdravstvenih predpisov.

4. člen

Če opravljajo gostinska podjetja ali gostišča gostinske storitve izven poslovnih prostorov, se kaznujejo po uredbi o gostinskih podjetjih in gostiščih.

Z denarno kaznijo do 2000 din se kaznuje za prekršek: kdor brez dovoljenja opravlja gostinske storitve izven poslovnih prostorov gostinskih podjetij ali gostišč in imetnik dovoljenja po 1. in 2. členu, ki ne izpolnjuje pri opravljanju gostinskih storitev higienskih in zdravstvenih predpisov ali drugače nekulturno posluje, kolikor za taka dejanja ni določeno.

na kazen z drugimi predpisi. Kazen izreče komisija za prekrške pri ljudskem odb. mestne občine Tržič.

5. člen

Organi sanitarne in tržne inspekcije morajo skrbeti za pravilno izvajanje tega odloka.

6. člen

Ta odlok velja od dneva objave v »Uradnem listu LRS«.

St. 135-1738/36

Tržič, dne 13. oktobra 1954.

Predsednik LO MO:
Lovro Cerar l. r.

Na podlagi 2. odstavka 23. člena, 78. in 117. člena zakona o ljudskih odborih mest in mestnih občin (Uradni list LRS, št. 19-90/52) je ljudski odbor mestne občine Tržič izdal:

ODLOK

o uvedbi občinskega
prometnega davka

1. člen

Do izdaje nove tarife občinskega prometnega davka plačujejo zasebni obrtniki in druge privatne osebe ter samostojni poklici občinski prometni davek po stopnjah iz št. 89 dela A ter št. 10 in 11 dela B dosedanje tarife prometnega davka (Uradni list FLRJ, št. 55/53, 13/54, 25/54 in 34/54) od prometa tistih proizvodov in storitev, ki

2. člen

Mestni prometni davek, uveden z odlokom o uvedbi mestnih taks in prometnega davka (Uradni list LRS, št. 33-513/54) se pobira še nadalje.

3. člen

Ta odlok velja od dneva objave v »Uradnem listu LRS«, uporablja pa se od 1. jan. 1955 dalje.

St. 124-6/55

Tržič, dne 15. jan. 1955.

Predsednik LO MO:
Lovro Cerar l. r.

Pred občnim zborom Turističnega društva

O dosedanjem razvoju Turističnega društva in njegovih zamislih

Turistično društvo v Tržiču je že v zadnji številki Tržiškega vestnika objavilo, da bo letošnji redni letni občni zbor društva v četrtek, 3. marca ob sedmih zvečer v dvorani kina na Skali. Ker je Turistično društvo za bodoči razvoj Tržiča in njegove okolice nadvse pomembno in ker je zanj tudi zanimanje med Tržičani izredno veliko — po številu članstva je to društvo menda sploh najmočnejše društvo v Tržiču — je prav, da o njem kaj več pišemo. Danes objavljamo govor, ki ga je imel tajnik društva ing. Milan Šter ob podelitvi prve nagrade Turističnemu društvu v Tržiču, o kateri smo zadnjič poročali. Njegov govor vsebuje vrsto podatkov o dosedanjem razvoju društva in njegovih zamislih, ki so javnosti morda še neznani.

*

Diploma, katero je prejelo v viteškem tekmovanju Turistično društvo, je znak priznanja za opravljeno delo za napredek turizma v Tržiču, obenem pa dokaz in spričevalo o harmoničnem delovanju subjektivnih in objektivnih faktorjev, ki so pripomogli, da se je Turistično društvo v Tržiču razcvetelo in pognalo globoke korenine med domačini.

Predvsem moram poudariti neumernega prvoborca in iniciatorja za ustanovitev Turističnega društva, Nadislava Salbergerja, ki je s peščico nesebičnih turistov ustanovil iniciativni odbor Turističnega društva junija 1952. leta. Pod predstvom tovariša Mihaela Kara in Jožeta Ovseneka so bili postavljeni že trdni temelji Turističnega društva. Dobili so na najprikladnejšem mestu pisarniške prostore, kjer je začel vsak po

nedeljek zasedati upravni odbor. Število članstva se je začelo večati. Pri tem moram izreči posebno zahvalo tov. dr. Kozmi Ahačiču, katerega je pridobilo društvo za upravnika Turističnega društva in ki je postal »spiritus agens« pri vsem našem delu. Istočasno pade največja zasluga tudi tov. prof. Rakovcu, ki je kot urednik Tržiškega vestnika nosil in nosi glavno breme za njegov razvoj. Porast članov preko 500 zaznamujemo pod predsedstvom tov. Gašperja Stibljaja, ki ima posebno zaslugo, da sta s tedanjim gospodarjem tovarišem Stumflom opremila pisarniške prostore ter dala dostojno in ugledno lice našemu društvu. Podrobnjša razčlenitev dela med odbornike, trdnjša povezava z ustanovami, organizacijami in društvu, porast članov nad 900 so bile dosežene pod vodstvom sedanjega predsednika tovariša Maksa Stumfla. Dosegli smo višinsko kulminacijo; ker so mu bili sedanji prostori pretesni, se je povzpel na koto 1050 — gostišče Ljubelj. Zmagala je tudi dobra volja upravnega odbora sodelovati najožje z LOMO, ki je uvidel, da je Turistično društvo živa veja na deblu LOMO, ki koraka vstric z delovanjem LOMO. Odprli smo gostišče Ljubelj in menjalnico. Ker smo v najboljšem sodelovanju z LOMO, zato lahko mirno gledamo na razvoj Turističnega društva in lahko takoj nakažemo predloge Turističnega društva za razvoj turizma v Tržiču:

1. Modernizacija ceste Tržič—Naklo.

2. Zgraditev vzporedne ceste skozi Tržič za Mošenikom.

3. Avtobusni promet na progi Tržič—Bled in avtobusna zveza z okoliškimi vasi.

4. Cesta Tržič — Jezersko in Podljubelj — Kofce — Pungrat.

5. Camping prostori Tomičev slap, Zali rovt.

6. Modern hotel v Tržiču.

Ob definitivno urejenih prometnih napravah bodo rastli novi domovi, s čimer se bo omilila stanovanjska kriza, ki najbolj tare Tržič. Speče in tleče sile, ki ne pridejo do izraza zaradi boja za stanovanjski standard, bodo z novimi stavbami sproščene in na razpolago za sodelovanje na političnem, gospodarskem in kulturnem razvoju Tržiča. Tako bodo ceste najbolj pripomogle k ublažitvi stanovanjske krize. Od objektivnih razlogov, ki so pripomo-

gli za oživitve Turističnega društva, je turistična okolica Tržiča.

Mi vemo, da je razvojna faza v industriji prišla do vrhunca. Zato nima Tržič več tiste bodočnosti v industrializaciji, ampak bo moral nadomestiti zmanjševanje v industrijskem razvoju — z razvojem turizma. Zato moramo hietiti s turističnimi napravami, da nas čas ne prehiti.

*

Člani, udeležite se občnega zbora v čim večjem številu. **Po končanem sporedu boste imeli priliko videti tudi lep turistični film!**

Tišejo nam ...

ZASLUŽITI JE HOTEL

Na dopis pod tem naslovom, ki smo ga objavili v prejšnji številki, smo prejeli naslednji odgovor:

Ker je v članku napadena moja oseba in sem ožigosan kot izkoriščevalec, prosim uredništvo, da na istem mestu in pod istim naslovom priobči sledeči popravek, ki ustreza dejanskemu stanju.

Spomenika padlim borcem v Puterhofu ni postavila ZB sama, temveč skupno s SZDL, katero sem predstavljal jaz kot nečlan ZB.

Za delo pri postavitvi spomenika je predsednik ZB predložil pripravljalnemu odboru račun v znesku nekaj čez 6000 dinarjev, ki mu je bil tudi izplačan, dasiravno je bilo zaračunanih v tem računu nekaj potov popolnoma brez potrebe, za katere je računal zamudo časa in dnevnice, dočim je moj račun za potovanja, ki mi je bil izplačan, znašal samo nekaj čez 3000 dinarjev. Poleg tega je predsednik ZB na občnem zboru predložil račun za 9 litrov vina, katerega so popili,

ko so šli k odkritju spomenika pod Ljubeljem. Nadalje je predsednik ZB dne 30. 11. 1954 vozil in gostil nekega gosta s Koroške, katerega je povabil sam k odkritju spomenika, ter je za vožnjo s taksijem predložil račun v znesku 12.300 din. Za popivanje po raznih kavarnah in gostilnah pa nekaj čez 8000 din, tako da je celotni račun znašal nekaj čez 21.000 dinarjev, ki jih je ZB v Puterhofu tudi poravnala, da ne omenjam še velike izgube na veselici ob priliki proslave, ki je tudi precej kriv predsednik ZB.

Jaz se s takim razmatavanjem ljudskega denarja nisem mogel strinjati ter sem takoj izjavil, da bom zahteval, naj se mi vse moje delo plača in sem dostavil račun, v katerem sem računal nočne in medeljske ure po 63 din (ne po 72 kakor piše navaja), ostale pa po 42 din. Ta račun je znašal okrog 2800 din, a ga upravni odbor ZB v Puterhofu seveda ni priznal meneč, da bi bilo razsipanje ljudskega denarja, če komu plača pošteno delo. Če pa plačuje račune za popivanje, smatra to upravni odbor ZB v Pu-

terhofu menda za veliko štednjo ljudskega denarja.

Prosim, naj javnost razsodi, kdo je večji izkoriščevalec, ali tisti, ki zahteva plačilo za svoje delo, ali tisti, ki popiva po raznih gostilnah na račun skupnosti. Pripominjam še to, da nisem računal dela, katerega sem imel kot blagajnik. Blagajno sem vodil brezplačno in sem s tem zamudil veliko časa. Nasprotno pa imamo v Puterhofu več članov in članic ZB, ki niso prispevali k spomeniku niti dinarja, sedaj pa, ko gre za obrekovanje moje osebe, imajo najdaljše jezike. Takim bi priporočil, naj bodo rajši tiho.

Mravlje Matevž

GOSPODINJE POZDRAVLJAJO USTANOVITEV VEČ PEKARN

Zelo nas je razveselila vest, katero prinaša Tržiški vestnik 1. februarja na prvi strani, da bo več pekarn v Tržiču. Me gospodinje ta ukrep toplo pozdravljamo. Zahvaljujemo se predsedniku in celokupnemu ljudskemu odboru za uvidevnost. Zavedamo se, da bo nam gospodinjam s tem ukrepom dana možnost, da bomo kupovale tam, kjer bomo bolje postrežene. Sedanje razmere v eni izmed pekarn ne ustrezajo. Do nedavnega smo lahko še pekle v pekarni kekse, tako da smo prišle poceni do kakšnega peciva, danes pa smo vezane samo še na nakup dragih in po kvaliteti slabših keksov. Vsekakor pa prosimo odgovorne oblasti, da to čim prej ukrenejo, saj je poletje blizu, da ne bo zopet tekanj in vrst za kruh. Želimo, da pride do konkurence, ker bo s tem za vse bolje.

Tržiške gospodinje

KLAVRNA TURISTIČNA PROPAGANDA

Lansko leto sem imel na obisku rojaka iz Amerike. Smatral sem nekako za svojo dolžnost, da ga peljem k spomeniku pod Ljubeljem. Ogledala sva si tu-

di prostor, kjer so sežigali mrtve internirance. Oboje je naravno in močan vtis. Zelo vseh sta mu bila tudi gostišče in njegova okolica. Po amerikanski navadi, da je treba videti čim več, je zavil tudi v cerkev, ker je videl, da so vrata odprta. Če bi jaz vedel, kakšna je njena notranjost, bi ga gotovo speljal mimo. Se malo prej mi je pripovedoval o lažni propagandi v Ameriki, da pri nas ni verske svobode in zadovoljen pribil, da je to laž.

Notranjost cerkve je resnična kulturna sramota. V njej je vse dobesedno demolirano, razbito vse, kar se je le dalo razbiti, po tleh leže kamni, ki so prileteli skozi okna, nesnaga itd.

Ne gre za očuvanje nekih verskih predmetov, gre za kulturni videz zgradbe iz preteklosti, ki je imela v sebi gotovo tudi nekaj zgodovinske vrednosti. Mimogrede rečeno, zaključek šentanske doline ne bi bil niti pol tako mikaven brez cerkvice, kot je sicer. To je nekaj podobnega kot Blejski otok, ki bi bil tudi dolgočasen brez stavb na njem, a je danes eden naših najlepših kulturno-zgodovinskih spomenikov. Čez Ljubelj prihaja vedno več tujcev z različno miselnostjo, večjo ali manjšo kulturno izobrazbo, pa tudi z veliko radovednostjo, kako je pri nas. Ljubelj je severni prag Jugoslavije. Zakaj z malomarnostjo dopuščamo, da se tuji škandalizirajo nad nami? Vsi poznejši še tako ugodni vtisi tega prvega ne morejo izbrisati!

Če že ni nikogar, ki bi to stvar počelil, vsaj vrata naj bi zaklenili, da nihče ne bi mogel noter, da ne bi na pragu poleg krasnega gostišča kazali tujcem naše neopravičljive nerodnosti. Tamkajšnja cerkev je za naš turizem hudo klavrna propaganda.

Moj Amerikanec je po prejšnjem živahnem razgovoru odšel iz cerkve brez besed.

Tržiški občan

Tudi peš se daleč pride

Čeprav bi hotela, bi mi ne uspelo opisati, kateri hribi vse so bili zdaj pred nama, potem za nama, med katerimi sva hodila in katere vasice sva videla. Ta zemljepisni opis prepuščam drugim, če sploh more opis nadomestiti izlet sam. Svetujem, da si ogleda Trento vsak sam, mogoče bolj udobno kot midva.

Ze precej časa sva si želela v Trento, katere lepoto vsi tako hvalijo. To ni kratek izlet in ker bi potrebovala več časa, kot sva mislila, sva morala čakati na dopust. Vreme, ki je na žalost lani nagajalo, tudi takrat ni bilo kaj prida. Zato sva šla za nekaj dni na Dobro — rekla sva, da greva vedrit. Ni nama bilo žal; škoda, da si več ljudi »ne more« privoščiti takega užitka. Dva dni sva imela kar lepo vreme in sva uživala ob pogledu na vasice pod nama, sicer so se pa ves čas podile megle in oblaki. Oskrbnica Rezka je zelo skrbela za naju. Počutila sva se kot doma. Na tako prisrčnost sva do sedaj naletela samo še v Češki koči, drugače je povsod bolj ali manj gostil-

niško vzdušje, kar je velika škoda. Hudo nama je bilo, ko sva morala po petih dneh nazaj v dolino. Če ne bi bila želja po Trentu tako velika, bi gotovo ves dopust preživela na Dobro.

V soboto sva se zgođaj zjutraj odpravila na pot. Ker nisva imela »razdalj v nogah«, malo pa zato, ker je mladost norost in ker sva bila spočita, sva krenila namesto na kolodvor po cesti proti Bistrici.

Pot do Begunj najbrže vsi poznate. Omenim zato samo to, da je razgled z nje med najlepšimi v Sloveniji, ker mislim tako tudi jaz. Malicala sva v Begunjah. Tu mi je tudi na ravnem spodrsnilo, da sem padec čutila do konca leta. Tu sva se prvič vprašala, kam naj kreneva, da bo prav. Pred nama je bil Triglav kot kačipot, da ne zgrešiva. Zavila sva v desno in hodila pod obronki Stola. Tako sva prišla nehoti v Rodine, kjer sva se pri znanjih tako zaklepetala, da se nama je pozneje ves dan mudilo. Ogledati sva si hotela završniško jezero. Kljub temu pa nisva hotela

ubrati bližnjico čez Peči, ker se nama je zdelo, da se morava ogledati v Vrbi. V svoji vnemi sva šla že predaleč in ko sva spraševala po bližnjici, sva zvedela, da bi morala že zaviti na levo. In res, ko sva šla po teh nasvetih, sva kmalu ugledala cerkvico sv. Marka in hišo našega največjega pesnika. Vredno je poudariti, kakšna škoda bi bila, če bi zgubili ta ali katerikoli podoben spomin iz preteklosti. Vsaj v meni vzbujajo ponos in notranje zadovoljstvo ti vidni dokazi, da živimo na tej lepi zemlji že tako dolgo in da smo imeli tako velike ljudi.

Ob prijetnem kramljanju sva prišla v Zirovnico, ki od Vrbe ni daleč. To je bil najin prvi cilj, ker vso pot le nisva hotela pešati. Najprej sva šla »gruntat« vozni red, da bi videla koliko imava še časa do odhoda vlaka proti Jesenicam oziroma Kranjski gori. V gostilni ob kolodvoru, kjer sva se pokrepčala s kislo vodo, ki jo izredno ceniva, sva zvedela, da imava do jezera »20 minut, ker sva mlada in fejsť«. Pustila sva nahrbtnike kar tam in se napotila po stopnicah ob cevovodu završniške elektrarne, katerega ste gotovo opazili z vlaka, če

ste se kdaj peljali tod mimo. Pot je potem peljala skozi predorček in že sva bila na drugi strani griča. Lepa sprehajalna pot, vdolana v hrib, naju je presenetila v taki divjini. Ko se je malo uravnalo, sva zagledala pisane šotore. Ze prej sva zvedela, da ob jezeru tabore Tržičani in kmalu sva res opazila zatvornico, most ter jezero. Kljub temu, da je nastalo iz potrebe po električni energiji, je krasno.

Kakor rosna kaplja v ranem jutru je ležalo mirno bleščeče med drevjem tik pod pobočjem Stola, na katerem sva že od daleč videla na novo zgrajeni planinski dom. Lepota naju očara. Lahko bi ure in ure strmela v to čudo narave. Čas pa, ki je bil najin gospodar, naju je priganjal, da sva morala vzeti kmalu zopet pot pod noge. Meni je bilo žal, da se ne smem kopati v jezeru. Baje to vodo uporabljajo tudi za vodovod. Hitro sva se vračala, ker sva »kajla« priprave na ep »teq as Ure nisva imela in sva se lahko ravnala samo po soncu, ki nama je kot za nagrado ali v izpodbudo k čim številnejšim podobnim izletom ves dan sijalo z jasnega neba. Jesenice so bile

Blaž Šparovec:

ZELENO ZLATO

(Nadaljevanje in konec)

Znaki slabe in dobre zemlje

Vrsta in debelina steljne odeje ter talne rastline so značilne za gozdna tla. Množina gnojila in njegova pretvorba morata biti v enakem razmerju. Nakopičenje debelih plasti stelje je prav tako neugodno kakor pomanjkanje stelje. Dobra tla pokriva samo tanka plast nestrohnene stelje, ki prehaja brez vidne meje v črni humus in se pomeša v nižjih plasteh z rudninsko zemljo, dokler končno ne prevladuje sama mineralna zemlja. Sestavo zemlje nam kažejo tudi rastline. Razlikuje se po temeljnem kamenju, po drevesni vrsti, ki tam raste, kakor tudi po količini obrasta. V listnatem gozdu najdemo prve znanilke pomladi: zvončke, vraničnik, jetrnik, zajčjo deteljico, vijolice, kurja črevca, pljučnik, mrtvo koprivo, senčnico itd., ki so znaki dobrih tal. Ko ozeleni drevje, izginejo te cvetice. Če spomladi ni cvetic v listnatem gozdu, tedaj je to znak, da sestava tal ni dobra, da je steljna odeja preobilna. V tem primeru pride v poštev steljarjenje. Na goličavah in prereditenih iglastih gozdovih rastejo na dobrih tleh zajčja ločika, zvončnica, malina, volčja češnja, svišč, praprot ter razne trave in šibje. Te rastline so sicer nadležne, a za dobro stanje gozda koristne. Resje, borovnice, brusnice, beli mali višnjevec, medvedja taca itd. so znaki oslabilnega zemljišča in slabe ga gospodarstva. Za dobra tla v mladem smrekovem gozdu so potrebne rastline kot so začja deteljica, praprot, zidne ločike in razne trave, ker izboljšujejo zemljo. Pravilno prereditenje vpliva zelo ugodno.

Oplođitev gozdnih tal

Skrbno negovano zemljišče je plodno in sprejema v dobrih semenskih letih obilo semena, ki pri dovoljni svetlobi hitro klije. Seme naših iglavcev je

večinoma krilato, zato leti po zraku in sicer do razdalje ene drevesne dolžine ali še dalje. Seme se zaradi svoje izžarevanja toplotne potopi v snegu in se tako skriva pred ptiči. Pod snežno odejo čaka do spomladi. Zaradi zadostne vlage kmalu kali in požene korenine, ki pa morajo predreti steljo in mah do rudninske zemlje. Vsaka mladika najde za rast ugodnih tal, zaradi tega jih mnogo pred časom odmrje. Zato poskrbi narava sama, da raztrosi dovolj semen in sicer za posamezno drevo po 1 kg. V dobrih semenskih letih so naštelj do 10 tisoč zrn na 1 kvadratni meter.

Življenje drevesa

Ko se drevesce zakorenini, začne vsrkavati hrano. Posebne votle dlačice na koreninica mu dovajajo raztopljene rudninske snovi, ki jih ustvarjajo v zemlji razna živa bitja in preperevanja kamenja. Korenski pritisk potisne sok navzgor. Zaradi izhlapevanja vode iz listja in iglic nastanejo v vodovodnih cevah brezračni prostori, ki omogočajo, da doseže hranilne snovi do krošnje. Ugotovili so, da izhlapeva 120 letni bukov sestoj v poletnih mesecih na 1 ha do 25.000 litrov vode dnevno. Hranilne snovi gradijo v glavnem krošnje. V listih in iglicah nastaja t. zv. listno zelenilo, kjer se tvori na čudovit način s pomočjo zraka in sonca — les. Ogljikov dvokis, ki je v večjih količinah za človeka in žival strupen plin, sprejemajo drevesa in ga pod vplivom sonca ter sončne toplote razstavljajo v njegove dele: ogljik in kisik. Ta proces se imenuje asimilacija. Ogljik tvori les. Kisik oddaja drevesa zraku, 1 kv. meter listne površine oddaja prav toliko kisika kolikor ga potrebuje posameznik za vdihavanje. Človek izdihava zopet toliko ogljikovega dvokisa, kolikor ga porabi

1 kv. meter listne površine. To je t. zv. stalno kroženje snovi v naravi. Tvorba lesa ne sledi naravnost, temveč šele posredno preko sladkorja in škroba. Danes poskušajo kemiki nekaj obratnega, namreč pridobivati iz lesa sladkor in škrob. To se je baje obneslo. Na nam neznan način se pri dovajanju žvepla in amonijaka iz zemlje tvori beljakovina. Rastline imajo torej v svojih listih kemično tovarno, kakršne človeštvo do danes ni moglo omisliti. Poleg tega in neodvisno od asimilacije dihaajo rastline noč in dan — na isti način kakor človek, ki vdihava kisik in izdihava ogljikov dvokis. Brez dihanja bi rastlina odmrla. Uporaba kisika je v primeru z oddajo pri asimilaciji prav majhna.

Asimilaciji in nastajanju listnega zelenila je potrebna sončna svetloba. Vse rastline pa ne potrebujejo iste množine svetlobe, zato razlikujemo sončne in senčne rastline. Gozdna drevesa se že po svoji zunanosti delijo v razne vrste. Drevesa, ki ljubijo svetlobo, zahtevajo mnogo sonca, imajo v mladosti velik prirastek in prepuščajo veliko svetlobe do zemlje. Take drevesne vrste so macesen, breza, bor in hrast. Senčna drevesa prenašajo posebno v mladosti senco, imajo majhen prirastek, goste krošnje in dajejo veliko sence. Take drevesne vrste so bukev, tisa, jelka in pretežno tudi smreka.

Rast gozdnih dreves

Pod zaščito starega drevesa zraste nov gozd, kjer so mladike zavarovane pred mrazom in sušo. Čim več sence potrebuje drevesna vrsta, tem več zaščite potrebuje zlasti kadar dorašča in začne izrivati starejša drevesa. To je začetek boja za obstanek. Starejša drevesa moramo odstraniti, drugače se mlaj zaduši. Gozdni gospodar naj pravi pravočasno mlajmu prostor. Tudi mlaj se bori medsebojno za obstanek zaradi tesnobe. Ta medsebojna borba pa slabi rast. Zato naj gozdni gospodar pravočasno prerediti mlaj, da se morejo sposobnejša drevesa bolje razvijati. Odpornost poedinih

drevesnih vrsta je v tem boju različna. Tu ne velja izrek »Enak z enakim se rad družijo«, temveč »Neenakost je življenje, enakost je smrt«. Mešanje globoko zakoreninjenih drevesnih vrst s takimi, ki imajo korenine na površju, nam zagotovi popolno izkoriščanje zemlje. Mešane vrste zagotove gozdu potrebno količino gnojil, kar povzroča živahno življenje v zemlji. Samo svetlobo ljubeča drevesa prepuščajo preveč svetlobe. Taka mesta preraste plevel, ki odjeda drevesom hrano. Nasprotno pa izključujejo samo senco ljubeča drevesa vsako rast nižjih rastlin ter povzročajo kopičenje humusa. V pametni vzgoji mešanih drevesnih vrst se kaže uspeh dobrega gozdnega gospodarstva.

Nadalje nam gozd zagotovi z raznimi starostnimi razredi najboljše izkoriščanje zraka in zemljišča, obenem pa ga varuje nevarnosti, ki mu pretijo. Pri tem so svetlobo ljubeča drevesa nadrastla onim drevesom, ki zahtevajo senco.

Dorasel gozd

V doraslem gozdu preneha medsebojni boj, začne se najlepše sožitje. Gozd je v razcvetu. Naši iglavci se plodijo s pomočjo vetra, ki raznaša cvetni prah daleč naokrog. Po dežju nastale mlake so na površju posute s cvetnim prahom, večkrat tudi mlake, ki so precej oddaljene od gozda. Nevedno ljudstvo tedaj govori o žveplenem dežju. Cvetni prah moških cvetov oprahi brazde ženskih ženskih cvetov, jih oplodi in novo seme se začne razvijati. V jeseni in pozimi odpade zrelo seme. V varstvu starega drevesa nastane nov gozdni zarod, ki se razvija do zrelosti. V naravi se ponavlja neprestano prerajanje in umiranje.

Ta članek sem napisal za gozdne gospodarje tam pod Storžičem in posestnike v Dolini, Bil sem namreč v tem sektorju nekoč logar. Del članka je iz praktičnega življenja, oziroma vsakodnevnega opažanja pri opravljanju logarske dolžnosti, a nekaj sem dodal iz zapiskov v gozdarski šoli.

kaj blizu pred nama in bi šla najraje kar peš, a ker sva sklenila, da bova prenočila na Vršiču, sva krotila svoj pogum in počakala na vlak. Žal pa je bilo premalo časa, da bi si ogledala novo hidrocentralo na Savi v Mostah. Vožnjo in čakanje na Jesenicah sva uporabila za počitek. Mi najbrže ne bomo več doživeli, da bodo imeli vlaki dobre zveze in je v primeru z razmerami drugod žalostno, da toliko časa vozi vlak n. pr. iz Ljubljane v Kranjsko goro oziroma v Planico. Na kolodvoru v Kranjski gori sva šla v tisto stran, kamor je šla večina turistov. Tako vsaj ne bova mogla zgrešiti, sva si mislila. Res sva kmalu ugledala prvi znak, da pelje ta cesta na Vršič.

V zloženem tempu sva korakala in se razgledovala na vse strani, da nama ne bi kaj »ušlo«. Tako sva se znašla na repu, a kaj kmalu sva dohitela ostale, saj so se vsi v začetku samo zaleteli. Počasi sva se vzpenjala po cesti in tu naju je doletela prva »nežgoda«. Začu-

tila sem, da me je ožulil čevljar na peti. Za silo sem si jo zavezala in prišepala do prvega planinskega doma. Mihov dom leži namreč še precej spodaj. Tu sva dobila žganje in obvezo. Čudno, še nikoli se mi ni tako lepo in hitro zacelilo kot to pot. Videti je bilo, da ostalim turistom nisva dajala preveč »moral«. Nagovarjali so me, naj se raje peljem z avtobusom, češ, da bo do vrha prehujo. Ta je namreč ravno pripeljal (vzdržuje zvezo med Kranjsko goro in Bovcem). Tudi Jože me je vprašujoče gledal. Pozneje mi je priznal, da bi me tokrat rad spravil na avto, a si ni upal z besedo na dan, da ga ne bi napak razumela. Misli pa je: Če se pelje Vera, tudi meni ne bo treba nositi nahrbtnika. Bila sva namreč pošteno optkana; mislila sva se potepati dober teden. Ko sem v ohrambo povedala, kakšno pot imava že za seboj, so umolknil. Midva sva se kmalu poslovila. Nisva hotela, da bi naju lovila noč. Ves ta ponos pa ni zalegel, da ne

bi pomahala, ko sva se umaknila tovornemu avtu. Kot »zelenc« v »avtostopu« sva verjela, da bova uspela, čeprav šoferji zelo neradi jemljejo ljudi na avto, če morajo peljati v breg. Za čudo, avto se je ustavil. Bili so planinci poštarji, ki so takrat še opremljali svojo kočo, katero so postavili na Vršiču. Avto je bil precej naložen s kramo in planinci. Tako smo se zmenili, da smem gor samo jaz, nahrbtnika pa sta bila že gori. Cesta dela precejšnje ovinke sem in tja in ko smo pripeljali na ovinek, je Jože že čakal na ograji. Brez nahrbtnika je lahko sekal ovinke po bližnjicah. To se je nekajkrat ponovilo. Med tem smo se brez vednosti šoferja domnili in hitro potegnili v moje veliko zadovoljstvo še Joža gor. Videli smo Prisojnikovo okno, čeprav se je tu in tam zapodila gosta megla prek sten. Mrzel piš nam je dal čutiti, da se bližamo sedlu. »Dober nös« sva imela in šla v pošgarsko kočico prenočevat. Je krasno urejena.

Šla sva še malo ven in se razgledala po okolici. Veličasten razgled! Škoda, da megla tako rada nagaja. Začelo se je mrščiti in videla sva, da sva imela srečo. Če bi šla peš, bi gotovo morala prenočevati v Erjavčevi koči.

Prvi dan sva na ta način srečno preživela. Koliko lepega sva videla — in šele zvečer sva se zavedela, da sva prehodila peš kakih 30 km. Ker je to za nevarnega človeka le precej, sva z neko tesnobo pričakovala, kakšen bo odziv najinih teles na ta napor. Da bi se dobro spočila, sva prežvečila »rožico za spanje«, ki sva jo opazila v bližini kočice. Res, spala sva kot ubita.

Zbudila sva se zgodaj in dobre volje. Najbrže so imeli pri tem precej zasluge pogradi, ki so bili sila udobni za skupno ležišče, verjetno boljši kot marsikatera postelja.

(Nadaljevanje sledi.)

Slovesno praznovanje kulturnega praznika

8. februarja smo imeli v Tržiču vrsto prireditve, ki so dale poudarka naši skrbi za razvoj in rast slovenske kulture.

Dopoldne se je zbrala v dvorani kina gimnazijska in vajenska mladina, ki je prisostvovala predavanju prof. Vene Kušnjana o razvoju slovenske književnosti in o njeni vlogi v političnem in socialnem boju slovenskega ljudstva v preteklosti. Predavanje so ilustrirali na magnetofonski trak posneti odlomki iz pomembnejših del slovenskih pesnikov in pisateljev, ki so jih ob snemanju recitali člani profesorkega zbora. Nova oblika prireditve je na mladino napravila kar najgloblji vtis in je izvajanjem z zanimanjem sledila. (To predavanje je za širšo javnost z magnetofonskimi posnetki vred ponovilo naslednji četrtak zvečer tudi DPD »Svoboda«. Vendar žal zanj ni bilo zanimanja in predavanje zaradi skrajno pičle udeležbe ni doseglo svojega namena.)

Posebno akademijo so imeli na Prešernov dan učenci tržiške osnovne šole. Slavnostni govor je imel na tej proslavi upravitelj osnovne šole Mirko Brejc, za tem pa so izvajali svoj program učenci osnovne in glasbene šole. Tudi ta prireditev je lepo uspela.

Osrednja prireditev v počastitev praznika, združena s koncertom Ljubljanskega godalnega kvarteta, mezzosopranistke Sonje Drakslerjeve in pianista Marijana Lipovška pa je bila v dvorani DPD »Svoboda« na praznik ob osmih zvečer. Slavnost je pričel zastopnik Turističnega društva prof. Rakovec z naslednjim nagovorom:

8. februar, dan Prešernove smrti, ni le dan, ko se klanjamo nesmrtnemu geniju pesnika, ki je prvi povzdignil slovensko pesniško besedo na evropsko raven, v nas samih pa zanetil prvo iskro upora proti narodnostnemu in socialnemu zatiranju, temveč je v novih pogojih svobodnega razvoja slovenskega naroda postal naš vseobčji kulturni praznik. Na ta dan naj bi sleherni Slovenec posvetil vso svojo pozornost posebej vprašanju, kako je s kulturno rastjo našega naroda v splošnem, pa tudi s kulturno rastjo vsake slovenske občine in vsakega posameznika v njej posebej. Tisti, ki jim je kulturni razvoj ljudstva prva skrb, pa naj bi prav na ta praznik pričeli vsako leto z novo vrsto kulturnih dejanj. Ljudska skupščina LRS stremjenja nosilcev slovenske kulture vsa leta po osvoboditvi nesebično podpira in je tudi letos, ko se je sicer pokazala vsa potreba po skrajnem varčevanju, določila znatna sredstva prav za kulturo in prosveto, še celo večja kot prejšnja leta.

Na podeželju seveda še zelo čutimo kulturno željo. Odmaknjeni smo od našega kulturnega središča, naše lastne moči in sredstva pa so še mnogo preskromna, da bi uresničili težnjo, naj bi imel svoj delež pri uživanju kulturnih vrednot sleherni naš delovni človek.

Zato tem bolj pozdravljamo iniciativo Koncertne direkcije v Ljubljani, da nam z Ljubljanskim godalnim kvartetom ter s članico Ljubljanske opere Sonjo Drakslerjevo prav na današnji dan posreduje izbrane stvaritve slovenske glasbene kulture. S tem dokazuje, da živo čuti poslanstvo, ne le da goji glasbeno kulturo v ozkem krogu ljubiteljev glasbe, temveč da jo posreduje tudi tistim, ki so od nje bolj ali manj odmaknjeni. Z izpolnjevanjem tega poslanstva so za izvajalce — tega se dobro zavedamo — združene velike žrtve. Zato jim bodi izrečena tem bolj globoka zahvala za njihov nocojšnji obisk.

Člane Ljubljanskega godalnega kvarteta Leona Pfeiferja, Alija Dermelja, tržiškega rojaka Vinka Sušteršiča in Cendo Sedlbauerja smo pri tem že imeli priliko slišati in dobro poznamo njihovo virtuosno igro. Njihov koncert v Tržiču predlanskim nam je še vsem globoko v spominu. Zato mi jili ni treba Tržičanom šolske predstavljati.

Članica Ljubljanske opere mezzosopranistka Sonja Drakslerjeva pa je nocoj prvič naš gost. Nje, mislim, ne bi mogel tržiški koncertni publiki bolje predstaviti, kot če povem, da uživa velik renome ne le pri nas, temveč da je tudi zunaj naših meja na septembrskem tekmovanju v Zenevi doživela izreden uspeh, ko je v mednarodni konkurenci dosegla diplomu z zlato medaljo. V veliko počastjenje si štejemo, da je posvetila večer svojih nastopov tudi nam Tržičanom.

Izvajalci so s svojim današnjim programom podčrtali predvsem slovensko glasbeno ustvarjalnost. Slišali bomo v izvedbi Ljubljanskega godalnega kvarteta skladbe Ukmarja in Škerjanca, Sonja Drakslerjeva pa bo zapela slovenske solospese Kozine, Škerjanca, Bučarja in Lipovška. Slednji je danes sam ponovno naš gost, da bo s svojo znano virtuosno igro spremljal samospese.

S tako izbranim sporedom bomo z izvajalci tudi poslušalci dostojno — kot menda še nikoli — počastili naš kulturni praznik. Turistično društvo, ki je prevzelo organizacijo prireditve, ter »Svoboda« in glasbena šola, ki sta pri tem pomagali, si štejejo samo v čast, da so tržiški koncertni publiki pripomogli do tako velikega kulturnega dogodka, kot je nocojšnji večer, kakršnega le redkokdaj doživimo.

Nato je sledil umetniški program. — Ljubljanski komorni kvartet je kot prvo skladbo odigral Vilka Ukmarja Adagio in Allegro iz Godalnega kvarteta. Odveč bi bilo poudarjati umetniške vrline članov kvarteta, pripomniti je treba samo, da so le-ti skladbo verno in dovršeno poustvarili in se tako najtesneje prilagodili skladateljevim zahtevam. Srečno naključje je bilo, da smo imeli na tem koncertnem večeru priliko spoznati tudi skladateljsko osebnost Vilka Ukmarja, ki je prav

v teh dneh — 10. februarja — dopolnil pol stoletja svojega življenja. Po poklicu izredni profesor zgodovinskega oddelka Akademije za glasbo se Vilko Ukmar udejstvuje tudi na skladateljskem področju. Menimo, da je koncertna direkcija storila prav, ko je to pot uvrstila v umetniški slovenski glasbeni program tudi njegov kvartet. S tem je dala tudi podeželskemu občinstvu priliko spoznati skladateljsko dejavnost osebnosti, ki ga ljubljanska širša javnost pozna kot tihega in skromnega, a zaslužnega glasbenika.

Po občuteno in impresivno odigranima Ukmarjevima Adagio in Allegro se nam je prvič predstavila mezzosopranistka — Sonja Drakslerjeva, ki je odpele Kozinovo Srečanje ter Lipovškovi skladbi Melanholija in Prišel je čas okrog božiča tako občuteno in s suvereno obvladano tehniko petja, da si je pridobila na mah simpatije poslušalstva, o čemer sta pričala tudi spontan in navdušen aplavz in poklonjeni šopek rdečih nageljnov, ki jih je izročil pevki zastopnik Turističnega društva. Nato je Ljubljanski godalni kvartet odigral Škerjančev Adagio iz IV. godalnega kvarteta. Skladbo so člani kvarteta odigrali z visoko umetniško intuicijo, tako da smo se prepričali o njihovi suvereno obvladani tehniki, temelječi na odlični interpretaciji. Viden izraz hvaležnosti poslušalstva za njihovo tolikšno intenzivno poglobljeno poustvaritev slovenskih skladb je bilo darilo, ki jim ga je izročil Oton Zazvonil.

Nato je mezzosopranistka Sonja Drakslerjeva ponovno nastopila s tremi pesmimi in to s Škerjančev Vizio, Bučarjevo pesmijo Osamljena in s Kozinovo Pomladjo ter ponovno potrdila sloves svojega pevskega darila. Zlasti slednja pesem je tržiskemu poslušalstvu ugajala ter je poslušalstvo z navdušenim aplavzom doseglo ponovitev pesmi, solistki pa je bil ponovno izročen šopek cvetja. Seveda je k izvajanju samospelov mnogo pripomogla odlična spremljava prof. Marijana Lipovška.

Sledil je kratek odmor, v katerem smo se prepričali, da je tržiško občinstvo vzljubilo naše goste in da pričakuje, da nam bodo ostali tudi oni naklonjeni ter nas še počastili z gostovanji.

Pred pričetkom drugega dela koncerta se je zastopnik Koncertne direkcije Igor Andrejčič toplo zahvalil Tržičanom za veliko udeležbo, za lep sprejem in spontan aplavz našim reproduktivnim umetnikom ter izrazil upanje, da se bodo te vrste koncerti v Tržiču še nadaljevali.

V drugem delu koncerta je Ljubljanski godalni kvartet odigral Dvoržakov Godalni kvartet v Es duru op. 51. Očitno je bilo, da je ta skladba velikega češkega romantika zapustila v ušesih poslušalcev najgloblji vtis, kar je potrdilo navdušeno odobravanje. Vsem nam je bilo žal, da nam umetniki niso dodali za nameček še kako podobno skladbo ali vsaj ponovili

zadnji stavek Dvoržakovega kvarteta.

Ce povzamemo potek koncerta, moremo samo z veseljem ugotoviti, da je koncert potekal v prirčnem in prijetnem vzdušju. Disciplinirani poslušalci je bila vzorna, obisk dostojen, kar je Tržiču samo lahko v čast in obenem dokaz, da se je okus Tržičanov končno le izboljšal v korist resnejšemu stremljenju po sprejemanju in dojemanju tovrstnih umetniških dobrin. — Upamo, da bomo goste imeli čast še večkrat slišati in se jim za dosedanje odzive in za bodoče najlepše zahvaljujemo. — Prav tako se zahvaljujemo Koncertni direkciji, Turističnemu društvu, »Svobodi« in glasbeni šoli, ki so pripomogli, da je koncert tako lepo uspel. Z njim smo najlepše počastili spomin velikega pesniškega genija Fr. Prešerna, čigar dan smrti je slovenski narod določil za kulturni praznik slovenskega ljudstva. O. Z.

ZAPISKI OB »DVANAJSTIM MESECIH«

K »Dvanajstim mesecem« v novoletni številki smo prejeli še eno kritično beležko, ki jo tudi objavljamo, ker lepo osvetljuje pesniško vrednost tega literarnega prispevka. — Ur.

Tov. Batista je objavil v novoletni številki Tržiškega vestnika svoj ciklus pesmi Dvanajst mesecev. Do konca svojega cikla pesnik logično razvija eno samo misel, ki je dokaz polnokrvnosti pesnikovega notranjega doživljanja. Narava mu daje samo odmev tega življenja. V njene, včasih celo do nenavadnosti razbohotene podobe se vtaplja njegovo čustvovanje. Čeprav je njegov izraz vezan na absolutno, objektivni svet, vendar je vse to prepojeno z liriko, s subtilnim liričnim občutjem, ki daje prizvok vsemu ciklu in je tako močno, da preglasi celo tiste polne, realne podobe.

(Pritisnil je mraz, narava se vsa je v nič potajila, duša, srce sta se davno utopila v najin obraz.)

Vsa pesnikova občutja prehajajo v objektivne podobe, oziroma te podobe ilustrirajo njegova notranja doživetja, občutja, oziroma refleksije. V tretjem primeru pa se polna podoba iz narave in pesnikova razmišljanja harmonično zlijeja v eno samo melodijo. Batista je intimen pesnik, silno eruptiven, ki ne more peti o svojih doživetjih samo iz sebe, pač pa mora iskati odmeva svojih čustev v naravi. Njegov izraz je plastičen, čeprav včasih ne dosega bogastva njegovih doživetij. Metafora zazveni včasih staro in obrabljeno (ljubezni zdaj reževe kruh — narava poljub prisesala je zemlji na grudi).

Pesnik poudarja dvojnost življenjskih situacij: zunanjo formo in notranje bistvo, ki sta si često v ostrem nasprotju.

Ponekje najdemo neke stilne napake, vendar to ni važno za celotno sodbo, kakor tudi ne, ali ima neki verz subjekt ali ne. Pesnik išče izraza svojim iskanje pesniške in človeške resnice. K. V.

Glasbena šola je dobila dva nova prostora

V letošnjem kulturnem tednu je glasbena šola v Trzinu napravila končno vendarle spet korak naprej: pridobila je dva nova prostora, tako da imajo zdaj v kompleksu svojih učilnic štiri prostore. Spričo stanovanjske stiske je to pridobitev dosegla sicer le z največjo težavo, vendar danes le lahko zabeležimo vsaj eno — čeprav majhno — kulturno dejanje tudi pri nas.

Glasbeni šoli je bila razširitev nujno potrebna, saj je imela pouk spričo velikega števila učencev do nedavna na najrazličnejših krajih, med drugim n. pr. v gledališki garderobi »Svobode«. Vse dosedanje učilnice pa so bile tudi zelo majhne, čeprav je potrebovala za neka-

tere oblike pouka tudi večji prostor (n. pr. za vaje šolskega orkestra). Med na novo pridobljenimi prostori pa je ena soba tudi prostornejša, kar bo na delo šole vsekakor ugodno vplivalo. Med drugim bodo lahko tu tudi interne produkcije, ki so bile doslej v tako majhni izbici, da so se morali gostje na vso moč stiskati v njej.

Glasbena šola pa tako kulturno dejanje, kot ga je doživela zdaj, tudi zasluži. Kdor je bil navzoč samo pri internih produkcijah ob sklepu prvega polletja, se je lahko prepričal, da opravlja šola zelo nalogo za razcvet glasbene kulture med našo mladino.

Gimnazijci v Prešernovem gledališču

Za pretekli četrtek je vodstvo gimnazije pripravilo svojim dijakom lep kulturni dogodek: s Prešernovim gledališčem v Kranju se je pogodilo za zaključeno predstavo mladinske igre Pastirček Peter in kralj Briljantin. Mladi gledalci so napeto sledili izvajanjem igralcev, ki so vseskozi odlično izvedli vsak svojo vlogo. Užitek je bilo dovolj, zlasti ker se v

tej moderni pravljici tako srečno prepletata kar dva ambien- ta, pravljici in na komično struno uglašeni realistični. Pa tudi sicer je prav, da začne šola mladino že zgodaj uvajati v svet gledališke umetnosti, s čimer vzbuja v njej hrepenenje po kulturnih dobrinah in jo odvrča od nezdravih in plehkkih užikov.

Lutke so spet oživele

Spet so tržiški otroci doživeli nekaj lepega. Lutke! Ze dolgo ni bilo nobene predstave. Letos pa je lutka vzel v roke naš vneti in najspretnější lutkar — tov. Blaž Šter in pripravil prvo lutkovno predstavo v letošnji sezoni.

V soboto, 12. februarja so učenci tržiške osnovne šole dvakrat napolnili predilniško »statistiko«. Če bi pa mogli, bi še vsi ostali, ki niso imeli vstopnic, vdrl v dvorano.

Oderček je skrbno in vzorno urejen, kulise plastično in živobarvno naslikane, razsvetljava odlična. Vse to že ugodno vpli-

va na otroško dojemljivost.

Pravljici igra »Kralj Lavrin« je bila skrbno pripravljena. Besedni del so prevzeli člani dramske sekcije »Svobode«, lutka same so pa vodili tov. Šter in njegovi lutkarji.

Otroci so spet doživeli res nekaj lepega za oči in uho. Vemo, da bodo še in še hoteli gledati svojega Gašperčka, prelepo Ljubislavo, oba razbojnika in čarovnico.

Iz srca smo lutk veseli in staršem priporočamo, naj otrokom dovoli obisk predstav, saj ob tako nizki vstopnini (10 din) izdelek ne pride v poštev.

Pred novo premiero

R. Tagore: CHITRA

DPD »Svoboda« je pripravila ljubiteljem gledališke umetnosti novo odsko delo. Po dveh komedijah je to pot na sporedu pesniška drama Chitra, ki jo je po zgodbi iz indijske mitologije napisal največji indijski pesnik in mislec Rabindranath Tagore (1861—1941).

Drama je velika umetnina, ki kar opaja poslušalca z lepoto besedi, veličino misli, globino notranjih zapletov in vzvišenostjo ideje in njegovo čustvo do dna pretrse.

Vsebinska drama je na kratko naslednja:

Chitra, hči kralja Manipur, ki so jo vzgajali kot fanta, še ni bila okusila ljubezni. Nekoč sreča Arjuna, kraljeviča iz rodu Kuru, in začuti prvič, da je ženska. Zasnubi ga, toda on jo odbije, ker je bil obljubil čisto. Chitra ni lepa in misli,

da jo je Arjuna zato odbil. Zato prosi boga, naj ji podari telesno lepoto. Ko jo prejme, se Arjuna zaljubi vanjo, toda ona je razočarana, ko sprevidi, da Arjuna ljubi njeno zunanjo, ne pa notranjo lepoto. Zato ga zdaj ona odbije, da žalosten odide. A Chitra ne more prenesti njegovega trpljenja. Spet se najdeta.

Drugi dan jo zopet zlomi zavest, da je le s slepilom omamila Arjuna. Prosi boga, naj ji lepoto spet odvzame. A bog jo potolaži, češ, da bo prišel čas, ko bo Arjuna našel v njej stalno, utelešeno resnico.

Arjuna zahrepeni po domu, a Chitra dvomi o ljubezni, zato skuša Arjuna zadržati v čutni nasladi. V tem se Arjuna duhovno prebudi in zahrepeni po ljubezni. Chitra se mu vendar še ne razkrije. Šele ko se do

kraja prepriča, da ljubi Arjuna Chitro, ne le njeno lepoto, se mu razodene. Namesto lepote, ki jo ji bogovi spet od- vzamejo, mu podari zdaj svoje srce, ljubezen in otroka — stalno, utelešeno resnico.

Ne dvomimo, da bo umetnina

pritegnila mnogo gledalcev, saj vendar človek potrebuje kdaj pa kdaj tudi čiste umetnosti, da ga v njegovi notranjosti pre- svetli in pretrse. Gotovo pa je, da bo vsak, ki bo dramo zbrano poslušal, odhajal iz dvorane ves prevzet od tolikšne lepote.

Jezikovni pomenki

Koliko dviganja brez potrebe!

Dandanes »dvigamo« že vse od kraja. Ne dvigamo le tovo- rov, ampak »dvigamo« tudi pi- smo na gosti in denar v ban- ki. Ob mesecu »dvigamo« pla- če, ki pa nam ne zaležejo do- sti, ker se neprestano »dvigajo« tudi cene. Vendar pa z opti- mizmom gledamo v bodočnost, ker vztrajno »dvigamo« storil- nost in s tem »dvigamo« tudi proizvodnjo. Tako se polagoma le »dviga« naš življenjski stan- dard. Vzporedno s tem »dviga- mo« tudi socialistično zavest in »dvigamo« kulturno raven. Sled- njič niso majhni tudi naši na- pori za »dvig« turizma in po- dobno.

Kaj ne bi bilo lepše, ko bi pisma na pošti, denar v banki in mesečno plačo — prevzema- li? Cene se res tu in tam zvi- šujejo, toda ker se večata sto- rilnost dela in proizvodnja, se bodo življenjske razmere le zboljšale. Pri tem ne pozabimo razvijati naše socialistične za- vesti! Skrbimo tudi za kultur- no rast! Končno pospešujemo tu- di turizem itd.!

ANEKDOTA

Tov. Rozmanu, našemu vre- menskemu opazovalcu, se je zgodilo tole:

Nekoč je bil ves dan zdoma. Dan je bil lep, ko pa se je vr- nil domov, je opazil, da so tla okrog šole mokra. Pretočil je vodo iz ombrometra in glej: na- meril je za čudo mnogo! Kljub temu, da se je sam čudil, od kod toliko dežja, je poročilo poslal Meteorološkemu zavodu. Ta se je čudil še bolj, ker ta dan ni dobil od nikoder poro- čil o padavinah. Pozval je to- variša Rozmana, naj stvar po- jasni. Tedaj se je tovarišu Roz- manu posvetilo: padavin ni bilo v resnici nobenih, le ga- silci v sosedstvu so imeli ta dan — mokro vajo!

KINO

19.—20. febr.: Ameriški film **Samo naša.**

22.—23. febr.: Italijanski film **Trubadur.**

26.—27. febr.: Ameriški film **Pečat preteklosti.**

1. — 2. marca: Nemški film **Strup v zoološkem vrtu.**

5. — 6. marca: Ameriški film **Kapitan Kid.**

POJASNILO

Zabavno gledališče DPD Svo- boda je na novoletnem veselju večeru imelo med dovtipi na sporedu tudi šaljivo vprašanje, kje leži Puterhof. S tem v zve- zi pojasnujemo, da z njim ni- smo imeli namena naprtiti ka- kršnegakoli očitka tamkajšnji Gozdni upravi, temveč namig- niti le na dejstvo, da dobiiva Tržič drva od drugod, medtem ko je v okolici Tržiča sami do- volj drv. DPD »Svoboda«

Tudi težko ni vse!

Težak je kamen, težak je svi- nec, beremo in slišimo pa tudi take in podobne stvari: Zgodi- la se je težka nesreča. Janez je težko bolan. Vneli so se tež- ki boji.

Recimo raje: Zgodila se ve- lika nesreča. Janez je hudo, nevarno bolan. Vneli so se sr- diti boji.

Pomni tudi: borbam pravimo pri nas boji!

Se enkrat: se vrši

Prejšnji teden smo spet brali in to kar na treh letakih: se vrši. Ni prav! Prav je: se bo vršil, ali kar na kratko: bo.

Vojteh Kurnik:

Predpustna

Pred leti je zbeegal vse vojskino hrup, okoli razlegal se jok in obup.

Ločitve so bile namesto porok, dekleta zgubile so ljubljence z rok.

Marsikateri je puško na rame uzet, junak šel na vojsko in smrt tam objel.

Sedaj pa imamo spet ljubljeno mir, kdor ima že zbrano, napravi naj pir!

Al' dobro premisli jo vendar popred, da kisli ne bodo obrazi posled.

Domači pregovor glasi se tako: najzvestejši malar je — lastno oko

Zatorej izvoli, kar tebi je všeč, ne tekne nikoli prisiljena reč!

Človeka lastnosti v zakonu cveto, vse prejšnje skrivnosti na svitlo gredo.

Nek'tera, bi rekel, najboljša je stvar, pa revež opekel se je za vsikdar.

Je trmaste glave, nje jezik je strup, nasnuje grenjave le možu na- kljub.

Skor' vse se na sveti predelati da, le trmo zatreti le malokdo zna.

Nedolžna beseda je taki že konj, ko iskro iz leda bi kresal za- stonj.

Gorje, kdor zadene na takošno kost, ki, kamor se krene, mu kratki prostost!

Kjer žena kraljuje, mož hlače zgubi, pod krevso zdihuje, kot copata slovi.

Zato ne pustite si vzeti pravice, možaki, spolnite svoj pravi po- klic!

V kulturnem tednu pošiljajo najboljše želje za kulturno rast in razvoj tržiške občine v korist vsemu delovnemu ljudstvu:

LEKARNA TRŽIČ

Trgovsko podjetje »PREHRANA« Tržič

TRGOVSKO PODJETJE

„Preskrba“ Tržič

„REMONT“
TRŽIČ

Tovarna
finega pohištva
Tržič

Tovarna
lepenke
Tržič

Tovarna obutve

PeKO

Tržič

**Bombažna predilnica
in tkalnica
Tržič**

Z občnega zbora Planinskega društva

Dne 29. januarja je imelo Planinsko društvo v Trzinu redni letni občni zbor v prostoru bivše restavracije »Runo«. Udeležba je bila zadovoljiva in med udeleženci so bili tudi zastopniki Ljudskega odbora mestne občine, Telesnovzgojnega društva »Partizan«, Gasilskega društva, Turist, društva, Strelske družine, Smučarskega kluba in Tabornikov, ki so v imenu svojih društev oz. ustanov pozdravili občni zbor. Planinska zveza Slovenije je z brzojavko pozdravila zborovalce in se opravičila, da ni mogla poslati svojega zastopnika, ker je bilo tadan mnogo občnih zborov planinskih društev in ker je za Trzin določeni zastopnik sekretar tov. Fetiš v zadnjem času nenadoma zbolel. Zbor je vodil tov. Avgust Primožič.

Svoja poročila so poleg predsednika, tajnika, blagajnika in knjigovodje podali gospodarski, gradbeni, alpinistični, propagandni in markacijski odsek, gimnazijska in vajenska skupina in postaja Gorske reševalne službe. Iz teh poročil posnemamo sledeče:

V letu 1954 je plačalo članarino 431 članov, 68 mladincev in 72 pionirjev, skupaj 571 planincev, kar se je v primerjavi z letom 1953 zvišalo za 11%. Seveda je še precej vpisanih članov, ki niso plačali članarine zaradi pomanjkanja planinske zavesti.

Društvo je oskrbovalo planinske postojanke Dom pod Storžičem, ki je največja postojanka in odprta vse leto, Dom na Kofcah, ki je naša najstarejša postojanka in odprta od maja do septembra, Kostanjevčevo kočo na Dobriču, ki je odprta od junija do septembra, dalje je v letni sezoni oskrbovalo planinarske koče na Bistriški planini, Konjščici in Tegoški planini. 1. septembra 1954 je prevzelo v oskrbo Dom na Brdu nad Ljubnim. Koča pod Kladičvom ni bila oskrbovana, ker je potrebna večjih popravil in storitvi v obmejnem pasu. Dom »Titovi graničarji« na Zelenici je samo zasilno bil oskrbovan ob smučarskih prireditvah in je dostop dovoljen samo s posebnim dovoljenjem. Bivak v ostenu Storžiča je prenovil alpinistični odsek in bo v prihodnji sezoni na razpolago alpinistom in planincem po načelu »Postreži si sam in sam obračunaj«. Obisk postojank je oviralo slabo vreme, ali kljub temu obisk ni bil nezadovoljiv. V Domu pod Storžičem nadaljujemo po načrtu gradbenih del in ga v opremljemo. Dom na Kofcah in Kostanjevčevo kočo na Dobriču bomo po bodočih možnostih renovirali.

Bilanca predstavlja za preteklo leto dejansko stanje društva, vestno in marljivo finančno-materialno poslovanje. Društvo se je rešilo dolga in ima za nadaljnje delo lepe možnosti. Ob bilanci se društvo najlepše zahvaljuje upravnim odborom Bombažne predilnice in tkalnice, Tovarne obutve »Pe-

ko« in Tovarne usnja »Runo«, dalje Tajništvu za gospodarstvo pri Okrajnem ljudskem odboru v Kranju in Ljudskemu odboru mestne občine Trzin za veliko razumevanje in podporo. Blagajniško poročilo od 1. 1. do 31. 12. 1954 izkazuje 2.500.579 din dohodkov in 2.486.773 din izdatkov, do 19. 1. 1955 pa 98.546 din dohodkov in 74.997 din izdatkov.

Alpinistični odsek ima 36 članov in 7 planincev. Razveseljivo je, da je v Trzinu dovolj mladine, ki se zanima za naše planine. V letu 1955 bo slavil odsek 20-letnico svojega obstoja. Naši najstarejši alpinisti so tov. Avgust Primožič, Nadislav Salberger in Jože Jagodica. Po delu se lahko odsek uvršča med jeseniške, celjske in ljubljanske alpiniste. V zamejstvo odsek ni organiziral odprav, ker je mnenja, da je treba najprej spoznati gore Jugoslavije, na katere še ni stopila noga alpinistov ali ki so še prav malo poznane. Ob 30-letnici smrti pionirja slovenskega alpinizma dr. Klemenca Jaga v severni steni Triglav se je odsek udeležil komemoracije v Vratih.

Markacijski odsek je obnavljal markacije. Graje vredno pa je, da žive med našimi ljudmi ljudje, ki odstranjujejo in kvarijo markacije, smerne tablice, puščice, triangulacijska znamenja, skrinjice na vrhovih in vpisne knjige in krajevo žige na vrhovih. Ali se ti ljudje ne zavedajo, da s tem početjem kvarijo naš ugled pri naših in tujih obiskovalcih naših gor? Tako početje pa je tudi kaznivo.

Velikega pomena je propagandno delo. Izdali in založili smo po lastni zamisli prospekt »P. D. Trzin vabi v svoje planinske postojanke« v 5000 izvodih. Planinska zveza Slovenije je izdala planinsko karto »Kamniške Alpe in soseščina« v merilu 1:75.000, ki zajema ves naš planinski okoliš. Pripravili smo geološko karto našega planinskega okoliša. V pripravi imamo izdajo slik naših najznačilnejših planinskih cvetk in živali, pripravljamo pa se na izdajo poročila z naše najlepše razgledne točke Dobriča, ki bo zajela Kofcah, Julijske Alpe, pogled proti Notranjski in Ljubljani in Kamniške Alpe ter še vidne oddaljene vrhove. Vso pažnjo bo treba posvetiti planinski fotografiji. Vsak zaveden planinec naj bo naročnik planinske revije »Planinski vestnik«, katerega naročnino lahko plačuje v obrokih. Revija slavi letos 60-letnico in ima velike zasluge v razvoju slovenskega planinstva in našem narodnoobrambnem delu proti nekdanjemu potujčevanju naše slovenske zemlje. Čuvati moramo naravne lepote, kajti te so najprivlačnejše. Tudi te spadajo med naše kulturne spomenike. Ne uničujmo prelepih gorskih cvetk, te so lepe samo tam, kjer rastejo! Ne plašimo živali in ne preganjamo jih! Te s cvetkami

oživljajo gore, brez njih bi bile gore puste. Starši in vzgojitelji so dolžni, da otroke poučujejo, kaj nam pomenijo v gorah nežne cvetke in ljubke živali. Pa tudi odrasli ne bomo proti tem divjaki! Za čuvanje teh bo odgovorna posebna »Gorska straža«, pa tudi naši varnostni organi pazijo na vse to.

Postaja Gorske reševalne službe skrbi za izvežbanost njenih članov, ki so vedno pripravljene priskočiti na pomoč v nesreči in pomagati pri športnih prireditvah v planinskem svetu. Postaja je dobro opremljena in se njena oprema vedno izpopolnjuje po najmodernejših načinih.

Iz vsega tega in iz vseh poročil je bilo razvidno, da je bilo delo plodno in nujno je, da bo tako tudi v bodoče, saj gre za pospeševanje in razvoj planinstva in turizma v Trzinu in Sloveniji. Planinstvo vabi ljudi v planine, ki nudijo toliko naravnih in tihih lepot, ono plemeniti človeka, ga krepi in u-

mirja. Med planinci se razvija resnično demokratično tovarništvo, med planinci se razvijajo bratske vezi. Se prav posebno je planinstvo važno za našo mladino, ker jo vzgaja v zdravem duhu in jo odteguje od tolikih kvarnih vplivov. Planinstvo, tabornštvo in počitniške zveze so tiste vzgojne smeri, ki največ koristijo mladini in ki jo najbolj uče spoznavati in ljubiti rodno zemljo in širšo domovino. Potrebno pa je tudi, da se planinstvo povezuje s samo telesno vzgojo in narodno-obrambno vzgojo, da bodo planinci in alpinisti res krepki in zdravi ljudje, ki bodo v primeru potrebe znali braniti svojo zemljo, svoj rod.

V upravni odbor so bili izvoljeni tovariši: Karel Globočnik, Jože Roblek, Drago Stefe, Marjan Perko, Nadislav Salberger, Marko Majer, Anton Kavčič, Boris Maksimov, Ant. Costa, Avgust Primožič, Albert Zupan, Marjan Salberger, Jože Januš, Pepca Lotričeva in Ludvik Prešeren, a v nadzorni odbor tovariši: Zdenko Lavička, Janez Kališnik in Janko Lončar.

Co-

Gibanje prebivalstva

V ČASU OD 31. I. DO 15. II.

Rojeni: Golmajer Marija, predilka iz Kovorja, je rodila dečka; Meglič Antonija, kmečka gospodinja iz Loma, je rodila deklico; Vrečič Marija, delavka iz Trzina, je rodila dvojčke — dečka in deklico; Kolar Marija, nameščenka iz Trzina, je rodila dečka. — Srečnim mamicam iskreno čestitamo!

Umrli: Fink Anton, upokojenec iz Križev, star 77 let; Kristan Janez, upokojenec z Loke, star 56 let; Vrečič Olga, otrok - dojenček. — Svojem naše sožalje!

Poročeni: Studen Vincenc, čevljar iz Sebenj in Skrjanec Valentina, prešivalka iz Seničnega; Kokalj Valentin, gospodarski poslovodja iz Križev in Jurjevčič Margareta, tovarniška delavka iz Trzina; Bukovič Ivan - Pavel, oficir JLA iz Čačka in Humer Božica, uslužbenka iz Trzina; Borštnar Ferdinand, mizar iz Leš in Papler Ana, tovarniška delavka iz Leš; Stepančič Ivan, trgovski poslovodja iz Trzina in Arnež Antonija, tovarniška delavka iz Trzina. — Mnogo sreče!

DEŽURNA SLUŽBA ZDRAVNIKOV

(od sobote do sobote opoldne)

12. do 19. februarja: dr. Anton Martinčič.

19. do 26. februarja: dr. Stan ko Živec.

26. februarja do 5. marca: dr. Anton Martinčič.

Posredovanja

Pridna delavka dobi stalno zaposlitev s takojšnjim nastopom. — Brodar Greta, Bistrica.

Tovarišica, stara 21 let, vaje na vseh gospodinskih del, kakor tudi kuhanja, išče poldnevne zaposlitve po službi v tovarni, za hrano in stanovanje.

Informacije v pisarni Turističnega društva v Trzinu pod »Poštena«.

VABILO

Mestni odbor Rdečega križa v Trzinu vabi vse člane društva na redni letni občni zbor, ki bo v sredo, dne 2. marca 1955 ob 7. uri zvečer v Zdravstvenem domu z običajnim dnevnim redom.

Kdor še ni poravnal članarine za leto 1954, naj to uredi čimprej. — Članarino sprejema tovarišica Mira Derlinkova (Narodna banka).

Odbor

DEŽURNA SLUŽBA V BRIVNICAH

21. februarja: Godnov Mihael, Trg svobode 17.

28. februarja: Petrič Josip, Koroška cesta 7.

„KOTEKS“

odkupi po svojih zbirnicah in Kmetijskih zadrugah svinjske kože po din 200.— za kg za nepoškodovano domačo kožo. Kmetovalci, klavnice, odrite vse prašice in oddajte kožo najbližji zbirnici »KOTEKSA«, ki vam plača najvišjo dnevno ceno.